

очи манастира, но той не се вижда. Да не сме сбъркали пътя? Не, пътятъ бѣше сжщиятъ, но трѣбваше да се върви още. Изкачихме новъ планински ридъ обрасълъ съ гжста букова гора, заслизахме по коларския пътъ, който лжкатуши живописно, но манастирътъ все още не се вижда. Скрытъ въ подножието на високи скали покрай лѣвия брѣгъ на р. Ерма¹⁾, той ни се от-

¹⁾ Въ повечето карти манастирътъ по погрѣшка е посоченъ на дѣсния брѣгъ на р. Ерма.

кри чакъ, когато стигнахме до самия него. Преминахме презъ моста на рѣката и веднага стигнахме до неговата ограда. Видътъ му отвънъ не е внушителенъ. Малка изящна църквица, до нея двуетажна сграда, широкъ дворъ и всичко заобиколено съ невысока каменна стена.

Посрещна ни игуменътъ, който се зарадва много, че пакъ, както нѣкога, му идватъ гости българчета и побърза да ни нагости въ старата магерница (кухня). Тя има огромно огнище и опушена презъ вѣкветѣ камина.

Предложи ни сирене и медъ. Хлѣбъ си носѣхме отъ София. Защото знаехме, че манастирътъ има само единъ монахъ и запаси отъ хлѣбъ нѣма. Пътуването така изостри нашиятъ гладъ, че мнозина изядоха всичко каквото имаха. Ами за утре?

— Дѣдо игумене, — обръщаха се нѣкои по-смѣлчаци, нѣма ли отгде да се купи малко хлѣбъ утре?

— Ще видимъ, ще се помжчимъ, ще изпишемъ отъ София.

— Но какъ ще пристигне?

— Много лесно, съ аеропланъ.

Тия, които имаха по нѣкой другъ рѣзенъ, се смѣха безгрижно, но другитѣ, които изядоха всичко, не имъ бѣше до смѣхъ. Разбира се, добриятъ игуменъ нареди всичко; той донесе нѣколко голѣми селски хлѣбове и веселото настроение пакъ се възвърна.

Започна да се свечерява и трѣбваше да се мисли за спане. За удобни легла и дума не можеше да става